

Eigen Krabbels

Maandblad van het Mannenkoor ZWK

Editie juni 2026

[ZWK WEBSITE](#)

[Wandelkringlied](#)

[Concerten](#)

Indrukwekkend

Ik zou het grootst mogelijke lettertype van mijn mail-programma willen gebruiken om te zeggen hoe ik jullie concert vond:

INDRUKWEKKEND

Mijn echtgenote Magda en ikzelf hebben zondagmiddag van de eerste tot de laatste noot van 'The armed man' intens genoten (ondanks mijn gehoorprobleem).

Ongeveer drie kwartier heb ik gevochten tegen mijn (eigen) tranen van ontroering... Op zich niet zo vreemd voor mezelf als rasechte 'bleit-smoel', iets wat je wellicht nog niet van me wist.

Maar bij het Agnus Dei, met die aangrijpende klokken-klank (ik snap nog altijd niet hoe die koperblazers dat zo waarheidsgetrouw geflikt kregen), heb ik dat 'gevecht' opgegeven en dus was 'het prijs', als je snapt wat ik bedoel.

Ook jullie 'a cappella' gezongen 'Save me from bloody man' was intens aangrijpend. Maar eigenlijk is het wat gek om er één nummer speciaal uit te halen, omdat het werk van een uitzonderlijke hedendaagse schoonheid is, van het begin tot het einde.

Een hele dikke proficiat dus aan heel de 'bende', al is dat niet het meest geschikte woord voor die meer dan 320 'vredes-gezanten'.

K.S.

"In de Elisabethzaal zat ik dadelijk mee in het hele verhaal tot op het einde. Ik was er meer geëmotioneerd door dan in DeSingel, wat al begon met het indrukwekkende stappen van het koor tijdens de aanvangsfase. Alleen jammer dat een vrouw op de eerste rij permanent koppig in de tegengestelde richting stapte als de rest van het koor."

H.V.

"Prachtige koorgezangen met het indrukwekkende, gelijkmatige Kyrie, het verrassende Sanctus en natuurlijk het aangrijpende Benedictus met de mooie celloklanken. Al beperkt deze opsomming de waarde van de rest van het werk met soms hevige, geslaagde contrasten. Zou Jenkins geen invloeden verschuldigd zijn aan Carl Orff?"

W.W.

"Geweldig. Vorig jaar in DeSingel, dit jaar in de Elisabethzaal, volgend jaar in de Afas Dome?"

M.D.

"Een namiddag om niet te vergeten. Wat een performance. The Armed Man, een ongelooflijke emotionele vertolking van alle gevoelens die een mens ondergaat, aanvoelt, beleeft midden de slagvelden of onder de bombardementen. Een prachtige vertolking in een samensmelting van hemelse stemmen en het orkest.

Ik heb talrijke emoties, herinneringen en beelden van WO 2 herbeleefd. Met de ogen dicht was ik in de Westhoek met alle verhalen van mijn papa, die daar is opgegroeid gedurende WO 1. Ik bezit nog steeds zijn dagboek: vier schriften in schoonschrift neergepend. Wij waren onder de indruk!"

N.V.

"Zeer mooi uitgevoerd programmaboek, waarin je de teksten nog eens rustig kon nalezen. Ook een 'keeper'!"

S.D.

“Goede koren, overtuigende dirigent en Bashir Ahmed met soliste Herlinde Van de Straete, naast een ongelooflijk goede ritmesectie. Geen gemakkelijk werk voor hen, maar één van de redenen voor het slagen van het evenement. Ik was dadelijk mee. We hadden soms de indruk dat we de vrouwenkoren beter hoorden dan de manstemmen, die toch mee zorgen voor de warmte met hun lage tonen. Mooi Last Post, maar toch enkele onzekerheden in het orkest, vooral bij de trompetten.”

B.D.

“Niks dan positieve reacties van onze kant: het stuk op zichzelf, het enthousiasme van de zangers, de gewaardeerde eenvoud van de dirigent, het kader... Echt genoten!”

F.A.

“Niks dan lovende commentaren. Het vrouwenkoor kwam deze keer veel solider voor de dag. Je zou alleen kunnen opmerken dat de inzetten af en toe niet gelijktijdig waren.”

W.W.

“Eén man op het podium zonder bloemen, hoewel hij de organisatie uitwerkte en de opkomst van bijna 1200 aanwezigen realiseerde. Maar iedereen wist dat Luc de bloemen verdiende voor zijn inzet en opofferingen die bij zulke evenementen horen.”

Y.V.

“Mag ik jullie allen bedanken voor de energie en concentratie tijdens de generale repetitie en het concert. Iedereen gaf het beste van zichzelf en het resultaat mocht er zijn. De keren dat ik in de zaal ging luisteren, klonk het echt indrukwekkend. De energie tijdens de uitvoering was fantastisch. Ik vond het zeer fijn om met jullie samen te werken en hoop dat we elkaar snel weer zien voor nieuwe projecten!”

Simon D.P.

“Bedankt Simon, we zullen er donderdag nog ene op drinken!” L.K

Impressies uit Nederland

We zaten met het orkest te zwoegen op de 7de symfonie van Beethoven, toen er tijdens de repetitie gevraagd werd, wat we ervan vonden om nóg een keer *The Armed Man* uit te voeren. Verbaasde blikken alom: nog een keer uitvoeren? Hoe dan en waarom?

Nou ja, er waren, vooral uit België, verzoeken gekomen van mensen die helaas dit spektakelspel hadden moeten missen, doordat alles uitverkocht was in *De Stoelemat* en *De Singel* en die het toch ook zeer graag wilden zien en horen.

De ZWK wilde het daarom wel weer organiseren in de Elisabethzaal, maar of wij dan ook weer wilden meedoen. De verbazing sloeg bijna om in verbijstering: spelen in zo'n vermaarde zaal (met daarin plaats voor 2000 mensen) en waar doorgaans alleen professionele orkesten, koren en andere beroemdheden optraden en hoe kreeg je in 's hemelsnaam zo'n immense zaal vol met toeschouwers?

Was dit niet een beetje te hoog gegrepen?

Vragen en twijfels, maar er sprankelde ook diep van binnen bij iedereen die glanzende hunkering op naar die geweldige ervaring in maart en april 2025. Want was die niet fantastisch geweest: waarom zouden we het niet doen? We hadden het immers ook al twee keer met succes uitgevoerd en we kenden de muziek toch...? Nog een paar maanden flink repeteren en het gewoon doen.

Aldus geschiedde. Soms kwamen er ongeruste mededelingen binnen over tegenvallende kaartverkoop en dat er nog een flink aantal kaarten verkocht moesten worden, wilden we

uit de kosten komen en dan graag ook nog met een beetje winst, want....alleen de zon gaat voor niks op.

Maar zie, bij de kaartverkoop valt het vaker mee dan tegen en de rest is geschiedenis en daarom zaten we op zondag 31 mei 2026 met 4 koren van 240 man sterk en ons orkest met 60 muzikanten in de beroemde Elisabethzaal in Antwerpen.

Wat een zaal is dít? De ruimte alleen al is overweldigend met die vreemde, golvende wanden waaraan je kunt zien, dat die met akoestisch vernuft ontworpen zijn. De aparte designstoelen en het enorme podium, waar de koren straks in drie gedeeltes opgesteld staan. Achter het orkest en links en rechts op de eerste zijbalkons. Visueel is dat vast geweldig: zo'n open kubus met zangers en daarvoor het orkest.

Nou, eerst maar eens gaan inspelen, mensen. Maar wat een zaal en toch, voel je je er niet nietig en al zeker niet ongemakkelijk.

Inspelen is altijd een speciale ervaring in uitproberen. Eigenlijk moet je in zo'n zaal eerst ook een generale gedaan hebben, zodat je er even in gezeten hebt en je de zaalsfeer 'voelt' en je jezelf kunt 'inkleuren'. Maar dat is niet te betalen, natuurlijk.

'Ja, koor opkomen', klinkt het 'met het zangboek in de linkerhand'. 'Linkerhand??? Met het boek naar het publiek toch, dus rechterhand.'

'O ja, dat is waar ook.' Gegniffel, het ligt er maar net aan vanaf welke kant je opkomt.

'Kan nu de rechterkant een beetje inschuiven naar links daar, ja, dat is goed en let een beetje meer op de akoestiek: een beetje schaven aan die articulatie, ja, de 'r' is nu goed. En mannen daar achteraan: jullie klinken te zacht, dus dat wordt harder zingen óver het orkest heen. Blazers kunnen gerust bij deze maten wat harder blazen. En slagwerk, hier wat terugnemen. Luister naar elkaar en buig mee met de solisten.

Ik ben blij, dat ik geen dirigent ben: wat een hondenbaan, toch zeker bij zulke concerten. En helemaal in zo'n zaal waar alles heel nauw komt. Al die dingen waarop je moet letten, naar moet luisteren, het evenwicht moet vinden tussen de instrumenten en stemmen, tussen instrumenten onderling en tegelijkertijd ook een goede sfeer van ontspanning moet creëren. Je moet de zangers en muzikanten niet de kramp en de daver op het lijf jagen of er een zenuwzooi van maken. Gespannen mensen kunnen geen goede muziek maken en stijve stembanden geen mooi geluid voortbrengen. Maar we hebben kennelijk een dirigent die een muzikaal harnas aan heeft en zich verschanst én focust dat het een aard heeft, de dingen onder controle heeft en de boel toch kan ontspannen. En zijn beloning komt later...als we klaar zijn.

'Allemaal klaar zitten voor het concert om kwart voor drie'.

Nog even de tijd vullen met wat eten, drinken, een beetje kletsen, instrument een beetje oppoetsen en voorstemmen. De pauze is te lang eigenlijk: een uur is genoeg! Hoewel,

voordat je je uit de catacomben van zo'n concertzaal bevrijd hebt... Waarom zijn die altijd zo onlogisch, verwarrend, inefficiënt en met her en der opgehangen vage uitwegbordjes, waarbij je je afvraagt óf je wel ooit aankomt bij wat erop staat. Vreselijk ongezellig ook. Even nog naar buiten dan maar, waar je schrikt van de onthutsende botsing tussen kunst en kitsch. Waarom zet men in 's hemelsnaam dáár zo'n ding?

Maar misschien is ons concert ook wel een soort muzikaal reuzenrad? Komaan, gewoon instappen en je mee laten voeren; we kennen de muziek.

En dan daarna op tijd klaar gaan zitten met jouw instrument en kijken naar hoe de zaal zich langzaam vult en het geroezemoes langzaam luider wordt.

Een mooi geluid: toeschouwersmuziek. Het wordt voller en voller; de stoelen veranderen in mensen en je kijkt naar wie er allemaal nog meer binnenkomt. Aardig vol, behoorlijk vol, goed vol. Zie je wel! Een blik omhoog. Vanaf dat tweede balkon zie je toch werkelijk niets: zo'n diep zicht? O wacht, toneelkijkers glinsteren in de hoogte. Ja, dat kan ook. Is iedereen gezeten? Nou, dan kan het beginnen!

Spannend? Nee, niet echt; we spelen het immers voor de derde keer en dat scheelt echt wel een paar zenuwdraadjes.

De gebruikelijke toespraak van de voorzitter, dan de beklapte entree van de dirigent; hij is immers het beginsignaal! Even die geconcentreerde stilte en het rondkijken of iedereen klaar zit en dan de beginzwaai vanaf de bok en de marcherende voeten van de koren die *l'homme armé* inzetten. Dit Franse lied komt binnen, is al haast een voltreffer dat merk je meteen; prachtig gezongen trouwens of komt dat door die golfwanden die de klanken tot achterin de zaal uitschudden?

Dan volgt de Adhan, gezongen door de gebedsman. Typische zang, maar wél met hoop. Toch weer indrukwekkend die totaal andere klanken en de onbegrijpelijkheid van de tekst. Ook de zaal is doodstil.

Dan zweeft er vanuit de coulissen een mooie verschijning naar de microfoon. Rank en slank staat ze: zeker van zichzelf en ze begint het *Kyrie* te zingen. Hoe komt zo'n prachtig en rank meisje aan zo'n stemgeluid? Herlinde Van de Straete heet ze en ze laat haar klanken ongelooflijk mooi de zaal in dalen; het publiek is geroerd. Als ze weer wegzweeft, voel je de verbazing.

Ja, daar is het weer: de overgave van de mensen in de zaal net als de vorige keren; je voelt de aandacht die steeds dieper wordt en hoe ze bij elk lied verder met ons meegaan.

Ook het *Safe me from bloody men* de solozang van het mannenkoor ZWK klinkt geweldig. Hé, staat daar nu iemand op 't zijbalkon met zijn armen te zwaaien. O, natuurlijk dat is de dirigent van het mannenkoor; die heeft zijn eigen plek gezocht. Langzaam wordt de spanning verder opgebouwd met *Sanctus* waarin een scala aan instrumenten meedoet en het koor ook de instrumenten ondersteunt en je merkt het aan de ritmes, de dreiging en als hoogtepunt én keerpunt volgt dan Charge! De hel breekt daarin los: het orkest en het

koor maken een leven als een oordeel: gillende chaos en totale vernietiging! Met verbazing zie ik een doldrieste dirigent op de bok staan die met veel armgebaren en -zwaaien de hele muzikale horde voor zijn neus nog meer ophitst. Jezus, straks blijft hij er nog in. Het lawaai is oorverdovend. En dan de serene stilte van 30 seconden gevolgd door de ontroerend mooie uit de coulissen zacht, teer en ver opklinkende *The Last Post*. Bij het *Agnus Dei* zijn de vlammen der vernietiging eindelijk gedoofd en wordt de ontferming van het Lam Gods een nieuw begin.

Als al het geschut eindelijk zwijgt, komt daar onze prachtige verschijning Herlinde weer haast fluïde over het podium aangezweefd om op weergaloze manier *Now the guns have stopped* te vertolken; wat een grande dame! En wat een stem.

Daarna komt er een andere grande dame Isabela, maar zij komt uit ons eigen nest, die de prachtige cellosolo uit *Benedictus* speelt. Ze doet het geweldig met een volle overgave aan haar cello en speelt haar ontroerende solo. Je zou er bijna van gaan huilen. *Benedictus* betekent 'goedgesproken' (goed (bene) en gesproken (dictus)), maar ook 'gebenedijde' (gezegend); dat was ze dus echt: gezegend.

Het concert wordt daarna cyclisch afgesloten met *Better is peace* dat identiek is aan het eerste *L'homme armé* en de indrukwekkende cirkel van oorlog naar vrede zich sluit.

Het bleef even stil in de zaal en toen barstte de langste ovatie los die we ooit hebben meegemaakt. Als was het dé ontlading van een aangrijpende en indringende ervaring bij het publiek zelf. En hun aandoenlijk eerbetoon riep weer ontroering op bij ons. Samen iets moois delen: rituelen hebben immers een reinigende functie? Terecht werden de trotse en glunderende dirigent en solisten onder luid gejuich van een dankbaar publiek bejubeld en bebloemd. Wat een avond!

Was deze avond anders dan de vorige twee? Ja, toch wel.

In een indrukwekkende zaal speel je toch anders, zonder dat die zaal je nerveus maakt. Dat was wel merkwaardig, vond ik, maar ik denk, dat we iets heel moois hebben achtergelaten daar in die grote zaal met de golvende wanden.

Ach muziek, die grote verbindster, die grote zielenzoekster. Ja, je wordt inderdaad gelukkiger van muziek maken. *Wie zei dat ook alweer?*

R.S.

Wim Willems:

“Ik heb geleerd om mensen te lezen”

Proximus heet ons welkom in Nederland en nochtans zitten we in één van de vele bijgemeentes die het Oost-Vlaamse Assenede rijk is. Enkele honderden meters verder en je zit inderdaad in het Nederlandse Philippe of Sas-van-Gent. “Wij zijn een grensgeval,” klinkt het ironisch.

De man waar we naar op zoek zijn, vertoeft in een prachtig, gerenoveerd huis met een geweldige tuin, waar pruimen-, appel- en perenbomen met notelaars of vijgenbomen duelleren om het mooiste plekje in de zon. Op een oude knotwilg ontdek je met een beetje goede wil het fraaie portret van een man met twee duidelijke ogen. Ons gastgezin heeft ook al enkele klappen van de ‘tand des tijds’ ondergaan, maar dat is amper merkbaar. “We zijn tevreden mensen en we hopen nog jaren samen van het leven en van mekaar te genieten,” klinkt het dan ook bij ex-WK’er Wim Willems en zijn rustige, charmante Huguetta onder de zalige parasols.

Hoe verzeilt iemand uit de stad Antwerpen in het landelijke Assenede?

Wim Willems: “Sssttt. Zeg dat niet te luid, want hier in de buurt klinkt Antwerpen eerder als een scheldnaam. De zogenaamde zelfzekerheid van een Antwerpenaar wordt hier niet gewaardeerd. De humor ontgaat ze soms. Maar intussen ben ik ook een volbloed geïntegreerde Meetjeslander. Ik mis Antwerpen niet echt.”

Ben je hier dan al zolang?

“Dat is eigenlijk ook een lang verhaal. Sinds 1972 bezaten mijn ouders deze plek als buitenverblijf. Echt een oud huis met een zolder, dat ze geleidelijk aan probeerden te renoveren. Maar dat werd stilaan te zwaar voor hen. Na vele jaren zwoegen in en aan deze woning besloot ik in 1993 om het huis over te kopen met de bedoeling om van een vakantiehuis mettertijd een woonhuis te maken. Ik verhuisde van Wommelgem naar Assenede, maar ik ging wel elke dag met de wagen naar de school in Borgerhout/Deurne. Om 7 uur vertrok ik en om kwart voor acht was ik al op mijn werkplaats. Om terug te keren, wachtte ik tot de files voorbij waren. Vandaag inderdaad niet meer in te denken.”

Dat werd wel jarenlang zwoegen aan die woning!

“Klopt. De binnenkant helemaal veranderd, een degelijke keuken en een ruime woonplaats. In de tuin een gracht een twintigtal meters verder aangebracht mits toestemming uiteraard van de bevoegde overheden. In 2001 leerde ik mijn lieftallige collega beter kennen en sinds 2005 zijn we netjes getrouwd. En onze tuin werd intussen een feestzaal.”

Hoezo?

“Wij hadden hier zo lang werk aan gehad en de burens moeten ongetwijfeld de nodige last ondervonden hebben met op- en afrijdende camions, met bijkomend lawaai tussendoor en toen in 2016 eindelijk alles af was, besloten we een tuinfeest te geven voor de buurt. Een soort definitief welkom dus. En toen het feest bijna gedaan was, stelde één van de burens luidkeels de vraag: “Dat gaan we toch nog eens doen, hé?”

Algemene instemming en dus organiseren we sindsdien rond 11 juli elk jaar een buurtfeest, waarbij iedereen een bijdrage levert en wij zorgen voor de organisatie van de bbq en de drank.”

Inderdaad een plaats met vele mogelijkheden...

“Zeker. Er is dan ook een vervolg op gekomen, want half augustus verzamelt de ganse kern van de familie Willems hier, met broers (Jos en Luc) en zussen (Lida, Puk en Magda), partners, kinderen en kleinkinderen. Dat kan oplopen tot ongeveer 70/80 mensen. We hebben tafels en stoelen genoeg in voorraad, een tentje van 10x5 meter als aanvulling op de overdekte plaatsen mocht het regenen. Per tak van de familie brengt iedereen iets mee.

Een feestelijke bedoening. Ook voor onszelf. Waarom zouden we niet van het leven genieten zolang we kunnen. God scheidt de dag en vermits hij mij al eens een keer heeft teruggestuurd, blijven we dat volhouden. Trouwens ook de familie van mijn echtgenote komt hier één keer per jaar naartoe, maar dat zijn zowat 20 tot 25 personen. Maar ook een leuk feest.”

Tijdens de vierdaagse wandeltochten met de ZWK leerde jij allicht ook al een beetje deze streek van het Meetjesland kennen. Wat is hier zo specifiek aan?

“Of we uitgerekend hier geweest zijn, herinner ik me niet zo. Wel b.v. Eeklo en Sint-Jan-in-Eremo. Maar zeker in de zomer is het hier in de streek een bonte verzameling van wandelaars en fietsers. We beseffen soms zelf niet goed hoe mooi het hier is. We zijn het al gewend. Weet je dat in de deelgemeente Boekhoute ooit een haventje bestond en elk jaar vinden daar dan ook garnaalfeesten plaats.

In de buurt tref je heel wat kreken aan, restanten van de inpoldering, land gewonnen op de zee. In onze wijk zit het vol torenvalken, buizerds, blauwe reigers en één keer hebben we een oehoe (uil) in de tuin gehad.”

Als ik hier even rondkijk, staat het hier eigenlijk vol uilen...

(lacht) “Dat is eigenlijk een hobby geworden van mij. Ik ben dat gaan verzamelen en telkens ik zo’n schattig beeldje zie, kan ik het niet nalaten om er eentje bij aan te schaffen. Ik moet er intussen al meer dan honderd hebben. Ik vond er ook een mooie Engelse tekst over.

A wise old owl lived in an oak.

The more he saw, the less he spoke.

The less he spoke, the more he heard.

Why can't we be like that old bird?

Ik maakte er een Nederlandstalige versie van.

Een wijze oude uil, die zat op een tak.

Hoe meer hij zag, hoe minder hij sprak.

Hoe minder hij sprak, hoe meer hij vernam.

Ik wou dat elke mens die wijsheid bekwam.

Ondanks het mooie van deze streek ben je er de helft van het jaar niet.

“We maakten eens een tochtje naar Spanje. We vonden het daar ook niet slecht en bovendien kreeg ik in de loop van de winter steeds meer last van mijn knoken. Wij besloten dan maar meteen om terug te gaan voor enkele weken. En we begonnen te zoeken naar een huisje. De plaatselijke gazetjes werden uitgepluisd en we vonden een huisje met een iets grotere tuin dan die in Assenede, maar het was wel een mooi huis. Geen toeristische buurt ergens halverwege tussen Murcia en Cartagena, op een half uurtje rijden van de zee. Echt een klein dorpje, waar alleen Spanjaarden wonen en één Engels koppel. We hebben niet gearzeld en in 2019 hebben we het gekocht.”

Geen evidente periode eigenlijk?

“Zeg dat wel. Ik had voordien al twee hartoperaties met succes doorstaan. Maar in 2019 kreeg ik steeds meer last van mijn rug, ik brak zelf enkele ribben zonder dat ik iets speciaals gedaan had. En dan kwam de diagnose: beenmergkanker. Een jong verpleegstertje bracht de melding over: ‘Nog zo’n 50 tot 60 maanden te leven, meneer!’

We hebben toen met mekaar overlegd en we gingen ervan uit dat we bleven doorgaan. We zouden de pijnen zo veel mogelijk proberen te onderdrukken, ondanks het feit dat we natuurlijk behoorlijk onder de voet gelopen werden met dat bericht. Maar we gingen ervoor.

En toen kwam Corona en kregen we te horen dat de Engelse weduwe van wie we het huis kochten, ook niet weg kon voor het einde van het jaar. We zijn dan naar een notaris gegaan, die het regelde dat een Spaanse advocaat alle toestemming kreeg om de zaken voor ons te regelen. Eind 2019 was het huisje van ons, maar we zijn er pas naartoe kunnen trekken vanaf 2022.”

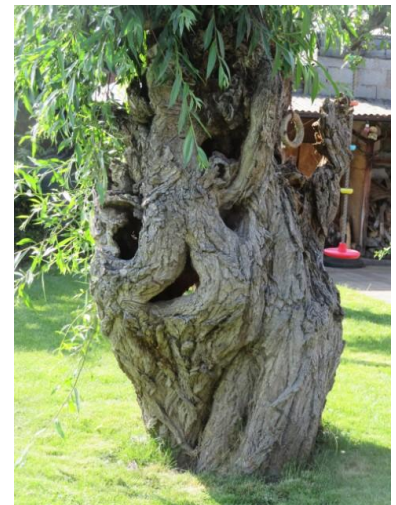
Is de taal geen probleem in Spanje?

“Zeker. Voor Spanjaarden is de enige taal die zij kennen het Spaans. Als het niet te ingewikkeld is, kan ik mijn plan wel trekken. Mijn vrouw probeert de taal ook te leren via ‘Duo Lingo’, maar ze heeft een beetje schrik om het te spreken.”

Maar je bleef heel de tijd in behandeling: ook als je een half jaar in Spanje verbleef?

“Ik krijg een chronische behandeling tegen de pijnen. En er zijn dagen dat het echt niet goed gaat. Eén keer om de vier weken krijg ik een chemo, daarna drie weken chemopillen, één week niks en dan opnieuw de chemo. Het voordeel is dat ik de nodige medicamenten vanuit België mag meenemen – telkens een heel valiesje – en dat ik de

behandeling gewoon kan verderzetten in Spanje. Voor de chemobehandeling ga ik dan naar het UZ van Murcia. In oktober vertrekken we gewoonlijk voor zes maanden naar Spanje, met dien verstande dat we rond Nieuwjaar even terug komen. Voor de feestdagen en ook om een nieuwe dosis medicamenten mee te nemen nadat ik driemaandelijks onderzocht word. We gaan er gewoon voor!”

Eigenlijk wilden we het met jou hebben over jouw tijd in Sint-Norbertus en bij de ZWK...

(lacht) “Juist, ja! Ik ben 71 jaar en dus zat ik elk jaar in de klas – soms in een parallelklas - met Guido De Graeve. Ik denk ook met Carl Spoelders, met Walter Bresseleers, de broers Jacobs, Leo Segers, al kan het zijn dat er sommigen wel een jaartje met me scheelden. Dat herinner ik me niet meer zo precies.”

Wat herinner je je nog uit jouw schoolperiode?

“Ik heb heel de lagere school en het lager middelbaar op Sint-Norbertus doorgebracht. Ik heb dan wel een moeilijke puberteit gekend. Ik weet nog dat mijn ouders op oudercontact trokken. ‘Met Jos Willems is alles in orde, maar volgend schooljaar komt Wim en dat is een ander paar mouwen,’ kregen ze te horen.”

Mijn ouders waren categoriek. ‘Als hij hier al een slechte reputatie heeft, kunnen we hem beter bij een andere school inschrijven’. Het jaar nadien zat ik prompt in Don Bosco Hoboken in de afdeling elektro-mechanica. Ik vond de leerstof wel interessant, maar niet om er mijn beroep van te maken. Ik heb dan twee jaar Germaanse filologie gedaan, een jaar radio- en TV-regie in Brussel, maar dat was geen succes. Na een paar jaar werken in de privé-sector haalde ik mijn onderwijsdiploma.”

Waar gaf je precies les en beviel je dat?

“Ik heb dan 22 jaar lesgegeven op de grens van Borgerhout en Deurne: in de Van Lissumstraat en de Griffier Schobbenslaan. Meestal in het vierde leerjaar, maar ook als taakleraar en zorgcoördinator. Om mij verder bij te scholen, volgde ik lessen aan het Hoger Instituut voor opvoedkunde en ik interesseerde me ook aan andere bijscholingen, vooral met het oog op de opvolging rond leerbedreigde kinderen.”

Dat trok jouw bijzondere aandacht?

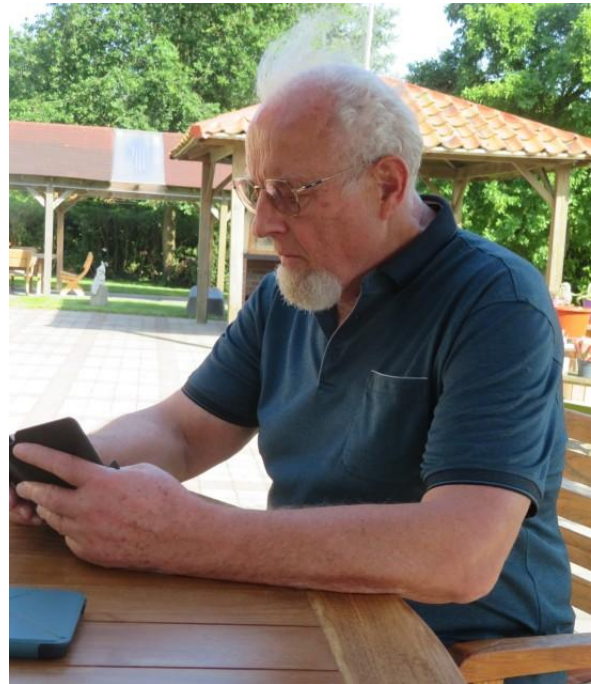
“Ik vind inderdaad dat iedereen talent heeft. Maar dat is niet steeds hetzelfde voor ieder kind. Daar moet je dan wel naar zoeken en er iets over opbouwen. Ook iemand die b.v. hoogbegaafd is, kan zich in de klas vervelen en misschien dienen zij dan aangepord te worden met een uitdagende opdracht. Ik heb ook steeds getracht om dat bij de collega's in te prenten. Ook in het volwassenonderwijs kan je trouwens dergelijke toestanden verwachten.”

Je werd dan directeur in een school in Oosteeklo.

“Ik kwam daar terecht in een school, waar ze een turbulente periode achter de rug hadden. De inspecteur kwam vrij snel een kijkje nemen en vroeg wat ik wilde bereiken in de komende twee jaar. ‘Ik wil er hier op twee jaren een team van maken’. Hij antwoordde: ‘Als je dat gedaan krijgt, heb je heel goed gewerkt’. Ik denk dat ik daarin geslaagd ben en ik heb er negen jaar met veel plezier gezeten. Een boeiende job. Wel veeleisend en een taak waar ik veel energie in gestoken heb. Mijn echtgenote vroeg me toen of ik niet ging beginnen aan het jaartje te veel. Ik ben gestopt en geen moment te vroeg, want in september moest ik al naar het ziekenhuis.”

Wat heb je in die schoolperiode allemaal geleerd?

“Ik heb er geleerd dat je mensen kan lezen. Bij iedereen past een eigen handleiding, maar je moet gewoon op het juiste knopje duwen. Zo kreeg ik b.v. de stille wenk van een collega om bij een vergadering naast de voorzitter van de raad van bestuur te gaan zitten, zodat ik af en toe eens tegen zijn been kon trappen als hij zich te veel opwond bij bepaalde opmerkingen.”

Waarom ben je eigenlijk gestopt bij de ZWK?

“Een beetje logisch. Er werden indertijd aan/afwezigheden genoteerd en toen ik in Brussel ging studeren, kon ik onmogelijk nog naar de repetities komen op donderdagavond. Ik beleefde wel mooie herinneringen aan de ZWK, maar ik kreeg intussen wel een iets bredere kijk op de wereld. Ik herinner me nog een Zuid-Afrikaans concert, dat nu wellicht als ‘fout’ zou bestempeld worden. Daartussen waren dan de optredens van Capriccio. Ik heb ook genoten van optredens in de opera: Turandot, Nabucco, de Meesterzangers van Nurnberg. En ik heb ook twee, drie jaren poppenkast gespeeld bij poppenkast Paljas en er heel veel lol aan beleefd.”

Nog herinneringen aan kampen, trektochten, andere activiteiten???

“Te veel om op te noemen. De repetities, de concerten, de missen... Ik vind nog altijd dat wij als koor het mooiste Gregoriaans zongen dat ik ken.

Met mijn broer Jos had ik een soort dubbele relatie. We verschilden niet zo veel in leeftijd. Met hem kon ik ruzie maken, maar uiteindelijk konden we mekaar niet missen. Ik herinner me trouwens dat we bij nagenoeg de ganse familie samen de elektriciteit gelegd hebben.

Wat ik me ook nog met veel plezier herinner, waren de kampen waarin ik ‘smoelpap’ moest eten en ik kreeg dat haast niet binnen. Maar toen het chocoladepap was, lustte ik dat dan weer wel. Toen ik een paar jaar later leider werd bij de rakkertjes, moesten zij ook die ‘smoelpap’ eten, maar dan kon ik met een klein teken naar de mensen in de keuken – Guido De Graeve en André De Gezelle – laten zien dat het maar een klein bordje moest zijn en ze mij achteraf feliciteerden omdat ik dat zo ‘flink’ had opgegeten.

Ook aan Herman Jacobs had ik nog schitterende herinneringen en van hem heb ik veel opgestoken. Toen ik hem enkele jaren geleden ontmoette, vroeg hij me dadelijk of ik Reginald Weeckx nog kende. Een grapje, want de jongen wilde niet over een beekje stappen en ik had hem er toen maar over gegooid. Dat wisten hij en ik zich nog perfect te herinneren. Schitterende man!

Met meneer Duysburgh beleefden we ook vele leuke dingen. Toen we in een cafeetje tijdens een wandeltocht iets gingen drinken en hij vroeg wat hij voor ons moest noteren – ‘doe maar een cola’ – kregen we te horen of het niet stilaan tijd werd dat we een pintje bestelden. Tijden veranderen! (*lacht*)”

Ben je zelf nog bezig met muziek of gaf je jouw muzikale talenten door aan kinderen of kleinkinderen?

“Zoals dat gewoonlijk gebeurt, speel ik thuis alleen tweede viool. Mijn vrouw speelt zeer goed piano. Zelf heb ik drie, vier jaar zang gevolgd na mijn ZWK-periode en daar heb ik ook veel plezier aan beleefd. Maar het is nadien bij een hobby gebleven.”

Van welke soort muziek hou je eigenlijk?

“Een heel brede interesse. Alle licht klassieke jargon: Johan Strauss, Tsjajkovski, André Rieu en toen ik op de operatietafel lag, vroeg de arts welke muziek ik het liefst hoorde. Ik koos voor Mozart en ik werd geopereerd terwijl Mozart door de operatiezaal klonk.

Niet alles, maar bepaalde stukjes opera kunnen me tot tranen toe bewegen. Ook stukken als Valse triste van Jean Sibelius kunnen mij ontroeren. De muziek van harmonie-orkesten leerde ik waarderen, nadat een ex-lerares van onze school prachtig klarinet speelde.

Verder kan ik luisteren naar muziekfiguren met een eigen uitstraling: Jef Neve, François Glorieux, de Beatles of muziek uit de tachtiger jaren. Maar ik kan ook best luisteren naar de stilte.

Muziek is nooit ver weg. Mijn vrouw speelt piano en accordeon. Mijn dochter Roselyne speelt graag en zeer mooi piano, mijn zoon Thomas volgt gitaarlessen aan de muziekschool. Kleindochter Eloïse speelt zo goed cello dat ze in de selectie zit van het Vlaams Jeugdorkest en kleinzoon Jack houdt het bij gitaar. Ook mijn plus-kinderen en plus-kleinkinderen hebben allemaal een druk leven. Basgitaar en piano klinken soms samen door de ruimte.

Mijn vrouw zou graag nog wel eens gaan dansen, maar daar heb ik geen talent voor.”

Heb je zelf nog andere hobby's buiten het genieten van alle uilen die je ontmoet?

“Nu het betere weer begint, houden we het bij recreatieve fietstochten van een 15 tot 25 kilometers. Ik ga bijna alle dagen fietsen, ik ben ook een fervente doe-het-zelver en ik grijp ook graag naar sudoku's. Ik ben zelfs begonnen met het oplossen van Spaanse kruiswoordraadsels. Heel gemakkelijke, hoor! (Met het woordenboek ernaast)”

Wat heb je nog op jullie bucketlijst staan?

“Vroeger trokken we al eens op wandeltocht naar Frankrijk, met onderweg ergens een lekkere 'crème glace'. Of op fietsvakanties naar Nederland. Maar op onze bucketlijsten hebben we qua reizen weinig staan. Misschien wel binnen Spanje eens een tochtje maken naar Madrid, naar de Sagrada Familia in Barcelona, naar het Alhambra in Granada, want zoals in de buurt van Murcia en Cartagena moeten ook daar wel leuke, voor ons onontgonnen plaatsjes te vinden zijn.”

De klassieke afsluiter: wat zijn nog jullie dromen en wensen?

“Al even klassiek: zo lang mogelijk overleven. Nog vele jaren samen overleven: hier, in Spanje, met de kinderen, met de familie... Ondanks alle tegenslagen zijn wij nog steeds heel tevreden mensen. En dat willen wij nog lang zo houden.”

Een hemelse dag voor een heerlijke wandeling

Voor onze jaarlijkse wandeldag hadden Fons en Dirk niet alleen gezorgd voor een uitgelezen parcours, maar tevens voor de warmste 1 mei in de geschiedenis van de weerberichten.

Het kon de wandelaars niet echt afschrikken, want het was dan ook niet urenlang ronddraven in een verzengende hitte. In de buurt van Liezele waren er immers voldoende schaduwplekken en drie rustbanken om het geheel draaglijk en gezellig te houden.

Zelfs vanuit Brussel waren wandelaars van alle leeftijden opgedaagd, in leeftijd schommelend tussen ongeveer 10 jaar en bijna een achtvoud daarvan. Maar geen nood: de Molenbeek en het Liezel Broek zorgden voor de nodige verfrissing, de fraaie wandelpaden zorgden voor een minimum aan pijnlijke voeten en de buurt was ook erg verschillend. Van villa's waarbij de plaatjes 'Privé eigendom, verboden toegang' aan duidelijkheid niks te wensen overliet, langs tentenkampen waar een dag later een heus popfestival zou plaatsvinden en langs weiden en maneges waar hupse veulentjes met veel levenslust aan hun ouders toonden waartoe ze allemaal in staat waren. Kortom, het werd een aangename verkenning van de gemeente Liezele, waarvan veel deelnemers nog nooit het bestaan hadden vermoed.

Ook wel enkele fraaie (een subjectieve gedachte) kunstwerkjes onderweg met een kleine jongen helemaal in het wit en een liggende dame zonder armen en met een gehandicapt been. Merkwaardig was ook het bordje bij het binnenkomen van het domein, waarop stond dat het daar 'verboden te vissen' was, hoewel we redelijk wat vissers tegenkwamen, die tegen beter weten in, in het roerloze water een reuzenvangst voor ogen hadden, afgaande op de ruime reeks aanwezige benodigdheden.

Toen uiteindelijk alle deelnemers – sommigen vermomd als ‘nordic walkers’ of geheimzinnige auto-inzittenden – het eindpunt bereikt hadden, viel de ultieme beloning ze in de bek. Gesnakt dat er werd in café De Batterie aan de aanzwellende reeks drankjes, gaande van thee tot een Commandant. Bedankt milde schenkers!

Echt tijd om nog een bezoek te brengen aan het best bewaarde pantserfort van de vesting Antwerpen was er niet echt. Maar toch schrok één van onze bestuursleden zich een hoedje, toen hij op weg naar het toilet het woord ‘gaskamers’ zag opduiken. Hij meende zelfs een bepaald gasgeurtje geroken te hebben, toen hij even later moest vaststellen dat hij niet alles even goed gelezen had – tja, die biertjes – en hij met een iets meer nuchtere blik kon ontcijferen dat het hier ging om ‘gastenkamers’.

Zeker nog redenen te over dus om later terug te komen naar het fort van Liezele, waar historiek, gastronomie en wandelpaden voor EEN bijzonder aangename kennismaking zorgden. Merci Fons, merci Dirk en de aanwezigen kunnen de afwezigen zeker aansporen om er volgend jaar opnieuw bij te zijn. Het was de moeite waard.

Advertentie

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Verzekeringsmakelaar Johan Van Asch

Provinciale Steenweg 172

B2627 Schelle

Tel: +32 (0)479 98 10 65

E-Mail: johan.vanasch@skynet.be

KBO-nummer: 0525.898.564

RPR-nummer: 630921-321.47

- ❖ Ruime expertise en service in schadebeheer
- ❖ Vlot bereikbaar voor al je vragen of het regelen van een afspraak
- ❖ Efficiënt en je vertrouwen waard

Weet je dat...

...duivel-doet-al achter de schermen van The Armed Man, Luc Korthoudt, zich met hart en ziel toelegde op het succes van deze uitvoering, maar dat hij alleen de lichtknop niet vond van de zijbeuk in de kerk van Hoevenen, tot frustratie van de sopranen in het semi-donkere.

...onze dirigent Arto drie dagen voor de uitvoering van The Armed Man het koor bij mekaar riep om o.a. ook de kerstliederen in te studeren. Bij een temperatuur van 31°. Je kan er niet vroeg genoeg mee beginnen!

...Arto ook alweer een muzikale voordracht geeft in de lokalen van het Gasthuis (Groen kwartier Berchem/Antwerpen) op dinsdag 16 juni om 20u.

...deze keer een muzikaal dansfeest gepland is met composities die zweven, schuren, stampen en draaien. Het wordt een avond met polonaises, galops, bolero's en sarabandes, die je op jouw stoel zullen doen mee schuifelen. Aanbevolen. Inkom gratis.

...de familie De Graeve op de generale repetitie van The Armed Man voor een opgemerkte primeur zorgde: met z'n drieën waren ze ruim een half uur te vroeg aanwezig en je zag sommigen onder hen zelfs aan een koffie slurpen.

...Lieven voor het eerst, tijdens het sinksenweekend, mee zijn technische vaardigheden toonde om Radeske in nog betere staat te brengen. Knap!

...onze vriend Walter G. in extremis forfait moest geven voor het concert wegens Iliotibialis (lopersknie). Snel en volledig herstel gewenst.

Peter Segers, het vitale grijze mannetje van Arti Vocali, bij elke uitvoering een aquarel maakt over die vertoning, die een plaats krijgt in het logboek van het koor.

...

LENTE

GLORIA VIVALDI
FAURÉ HÄNDEL IVES

ZONDAG 7 juni 15u
Sint-Bavostraat

CAPPELLA DI ALBERO
PETER ICKX
ARSACE CONSORT
DIMITRY GOETHALS

Reservatie

CONCERT

MAGNIFICAT PACHELBEL
VERSTRAETEN e.a.

Sint - Bavokerk
2610 Wilrijk

Gemengd koor
Countertenor
Instr. Ensemble
Dirigent

KAARTEN 20€ p.p./
-18j 10€
Reserveren via Q-R Code
BE07 7360 0011 6666
provocezw@me.com
+32 472 66 93 97
<https://www.provoce.be>

Verantwoordelijke uitgever: Frederic Thieren, paleisstraat 82 b001 2018 Antwerpen 0472 66 93 97

...onze vriend en countertenor Peter Ickx op zondag 7 juni een lenteconcert geeft om 15u in de Sint-Bavokerk (Sint-Bavostraat) in Wilrijk. Samen met het gemengd koor Cappella de Albera en het instrumentaal ensemble Arsace Consort brengen ze werk van Vivaldi, Händel, Fauré, Pachelbel, Verstraeten e.a onder leiding van Dimitry Goethals.

...onze vrienden van Sint-Anna-ten-Drieën op 6 juni op Linkeroever om 19u30 uitpakken met een origineel ligconcert onder de naam 'Sounds of the Heart'. Op een ligmatje, een dekentje en een kussen gelegen kan je genieten van een klankreis met meer dan 100 instrumenten.

...onze vrienden van het vocaal ensemble Vox Grata, samen met het kamerkoor en instrumentaal ensemble Sistina de aandacht vragen voor 'Requiem for the Living' (van Dan Forrest) en 'Miserere' (van James McMillan). De werken o.l.v. An Janssens vinden plaats op 20 juni om 20u in Sint-Jan Evangelist in Beveren en op 21 juni om 16u in de Sint-Walburgiskerk (Volksstraat, Antwerpen).

Dan Forrest
Requiem for the Living
James MacMillan
Miserere
VOCAL ENSEMBLE
V O X
G R A T A
Kamerkoor & instrumentaal ensemble
Sistina, Kunstacademie Beveren
o.l.v. An Janssens
Zondag 21 juni 2026 - 16u
Sint-Walburgiskerk - Volkstraat 41, 2000 Antwerpen

MEET STEUN VAN: KOOR & STEM, SV, BEVEREN, Kruibeke, CRESCENDO MUSIC
Tickets & info: www.voxgrata.be

...onze vrienden van Sint-Anna-ten-Drieën tussen 5 juli en 19 september een overzicht brengen van 'De zomer van Angela Melsen', een verzameling wandtapijten, wandmozaïeken, vloertapijten, schetsen, papierschilderijen en grafiek. Elke zaterdag en zondag open tussen 14u en 17u.

...de Sint-Jacobskerk in Antwerpen – jarenlang ook één van de kerken waar we 's zondags de diensten opluisterden- opnieuw elke dag tussen 14u en 17u open is na grondige renovatiewerken. Het was de plaats waar de pelgrimstochten naar Santiago de Compostela startten en er is ook de grafkapel van Pieter Paul Rubens te bewonderen. De twee orgels zullen volgend jaar na de montage ter plaatse geïntoneerd worden

...de ZWK jaarlijks 'de Goede Week' aldaar verzorgden. Bewonder en herbeluister ...
<https://drive.google.com/file/d/1zU5ycdq-KLJkZvjC7rg5LX0RDdqNtp--/view?usp=sharing>

...wie muziek van een gans andere orde wil beluisteren elke vrijdag gratis terecht kan in het OLT Rivierenhof Deurne.

...wij ook onze oud-leden in de dienstencentra niet vergeten en ze vrolijke zomermaanden toewensen: Guido Davidson (De Pelikaan, Deurne, K. 173, tel. 03/3604015) en Ivo Peeters (Cantershof Hove, 0485/189596).

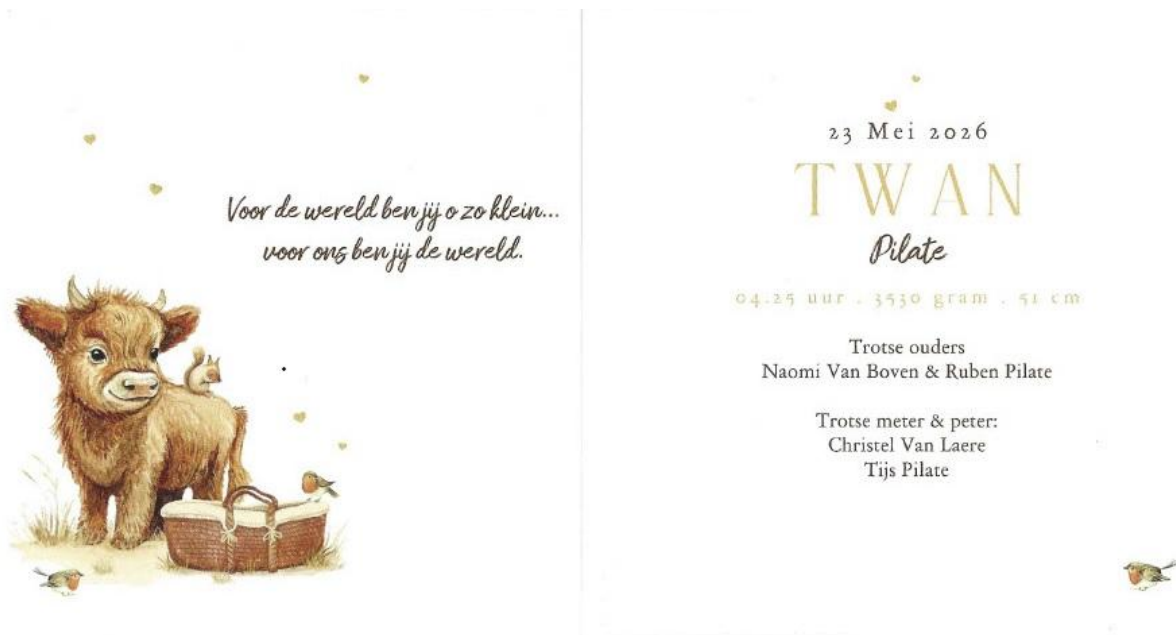
Geboortes

Twan Pilate

Op 23 mei om 04u25 werd Twan Pilate geboren, de zoon van Naomi Van Boven en Ruben Pilate. Een stevige knaap van 3530 gram en 51cm groot. Tot grote trots van ex-WK'er Wim Pilate en Puk Willems is dit hun eerste achterkleinkind.

Merkwaardig is ook dat Twan tot de vierde generatie levende mannelijke nakomelingen bij de familie Pilate zorgt als zoon van Ruben Pilate, als kleinzoon van Bart Pilate en als achterkleinzoon van Wim Pilate.

Onze hartelijke felicitaties.

A G E N D A

ZWK
N

Onze voorbije periode ...

Vrijdag 1 mei 2026
Zondag 3 mei 2026
Zondag 31 mei 2026

ZWK – Wandeling te Liezele
H. Geest – 5de Paaszondag
Koningin Elisabethzaal 'The Armed Man'

In de nabije toekomst ...

Zondag 7 juni 2026 – 10u30

H. Geest – 10de Zondag v/h jaar

In de verre toekomst

Zondag 5 juli 2026 – 10u30

H. Geest – 14e Zondag v/h jaar

In december 2026

Kerstconcert ZWK

Werkten mee aan dit nummer:

André De Gezelle, Luc Korthout, Guido De Graeve, Jan Leers, Johan Clerckx, Tony Ah Munn, Arto Van Bauwel, Ludo Engelen, Luc Deumens, Jenny Backx, Noah Senden, fotograaf Paul, Wim Willems, Wim Pilate, Rik Neel, Ludo Engelen, Lia Suijkerbuijk en talloze naamloze medewerkers, Marcel Coppens (v.u.).

